

Націлений у небо обеліск

Василь Стус

Націлений у небо обеліск,
вода, як вічність, літепло струмує,
старий ясмин — оцвіттям весь німує,
а віддалі — німує чорний ліс,
а навпіл зламаний іржавий кріс
в граніт угрузлий — ніби розкошує.
І тільки мати сина вже не чує,
вже біль її старечий спопеливсь.
Вона сама. Вона сліпа — свічадом
осіннього промерзлого ставка.
І висхла вижовкла її рука
ще образи обмацує нерадо.
Бо де там син? Де бог? Нема обох.
І смерть обсіла пустку, наче льох.